

Maar met het loonpeil bemoeide de overheid zich niet. Dit loonpeil immers was gevolg van vrije overeenkomst en hield natuurlijk verband met de arbeidsmarkt.

Wanneer de arbeidersklasse zich in de klassenstrijd sterker gaat organiseren, ontstaan tussen de wergevers, of werkgeversorganisaties en anderzijds vakorganisaties, de eerste collectieve contracten, waarin minimum-lonen worden vastgelegd. Als vervolg daarop, komt in 1927 de Wet op de collectieve arbeidsovereenkomst tot stand, waarin o.a. werd bepaald, dat werkgevers die rechtstreeks of door hun organisatie een collectieve arbeidsovereenkomst hadden aanvaard, verplicht waren, al hun arbeiders onder de in die overeenkomst vastgestelde arbeidsvoorwaarden te laten werken.

Zij mochten dus met hun arbeiders geen afwijkende condities treffen. Een en ander betrof, zoals gezegd, steeds de minimum-arbeidsvoorwaarden. Het was wel geoorloofd betere voorwaarden aan te gaan. Daarna kwam in 1937 nog een nieuwe wet tot stand, waarin de mogelijkheid werd geopend, dat de Minister van Sociale Zaken een collectieve arbeidsovereenkomst verbindend verklaarde voor alle, georganiseerd of niet georganiseerd zijnde, arbeiders van een gehele bedrijfstak. Kwam zo een verbindend-verklaring tot stand, dan werd dus de overeenkomst verheven van een burgerrechtelijke overeenkomst tot een publiekrechtelijke. Maar altijd bleef de mogelijkheid, dat men vrij was meer te betalen. Men kan dus zeggen, dat het geheel nog steeds het karakter had van bescherming van het arbeidersbelang, al was in de loop van de tijd de vakbeweging al meer en meer in handen geraakt van de bestuurders, die het beginsel van de klassenstrijd vervingen, door dat van overleg. Een verdere stap deed de wetgever, toen zij in 1923 de Arbeidsbeschillenwet invoerde, met het stelsel van Rijksbemiddelaars en Bijzondere Bemiddelaars, deze laatste, indien partijen daarom verzochten. Hoewel de vrijheid bleef bestaan de adviezen van de bemiddelaars aan de laars te lappen, werd weldra de gewoonte, dat partijen zich verbonden de uitspraak van de bijzondere bemiddelaars als bindend te aanvaarden.

Zo was de toestand bij het uitbreken van de tweede wereldoorlog. Nog steeds gold als principe, dat het hierbij ging om minimumvoorwaarden.

Wat gebeurde na 1945?

Men moet dit alles goed in het oog houden, wil men begrijpen hoeveel er veranderd is sedertdien. Laten wij duidelijk zijn: in de wet is niets gewijzigd. Maar, onder invloed van de nazi-ideologie en de structuurwijziging van het kapitalisme is de regering Schermerhorn—Drees en later die van Beel—Drees er praktisch toe overgegaan, de hele oude toestand op te ruimen. De na-oorlogse democratieën achten het geoorloofd, bij een eenvoudig Koninklijk Besluit, het „Buitengewoon Besluit Arbeidsverhoudingen 1945”, deze hele

vroegere praktijk op haar kop te zetten. Dit besluit is in feite toepasselijk op alle arbeidsovereenkomsten. Wat werd daarin nu vastgelegd? Er werd een „College van Rijksbemiddelaars” ingesteld, dat niet meer bemiddelt, maar bindende regelingen stelt, op grond van algemene aanwijzingen, die zij krijgt van de Minister van Sociale Zaken. Deze bindende regelingen zijn niet meer „minimumlonen”, maar maximumlonen. De partijen bij een Collectieve arbeidsovereenkomst moeten eerst afwachten, wat het College van Rijksbemiddelaars aan bindende loonregelingen meent te moeten vaststellen. Dit College wint dan vooraf advies in bij de „Stichting van de Arbeid”. De Minister van Sociale Zaken bepaalt dus in het algemeen de hoogte van het loonpeil. Als norm geldt daarvoor nog steeds 125 % van het loon voor gelijksoortige arbeid in Mei 1940, of 115 % van dat van October 1942. Ook individuele loon- en arbeidsvoorwaarden behoeven de goedkeuring van het College van Rijksbemiddelaars, die deze ook naar de gegeven maatstaf beoordelen.

Is het teveel gezegd, wanneer wij vaststellen, dat de arbeiders, wanneer zij met deze methode vrede nemen, geen cent meer hebben in te brengen? Wordt het daardoor verklaarbaar, waarom de „Rijksbemiddelaars” bij een eventuele actie steeds de eis aan de arbeiders stellen, „eerst weer aan het werk, dan zullen „wij” oordelen”? De arbeidskracht, en dus de arbeiders, moeten beheerst worden.

Is het teveel gezegd, wanneer wij vaststellen, dat organisaties, die zich in dit systeem inschakelen, geen strijdorganisaties van de arbeiders meer kunnen zijn?

Is het teveel gezegd, wanneer wij vaststellen, dat dit fascistisch sociaal-regime ten doel heeft, de wederopbouw van het Nederlandse kapitalisme binnen de Amerikaanse invloedssfeer, te bewerkstelligen door verscherpte uitbuiting van de totaal onmondig gemaakte arbeidersklasse?

Is het teveel gezegd, wanneer wij vaststellen, dat vader Drees, dictator Drees is?

Maar het kapitalisme is een klassenmaatschappij en de strijd zal blijven. Alleen... de arbeiders zullen moeten leren begrijpen, dat zij die strijd nu moeten voeren onder gans andere verhoudingen. En daar ligt mede onze taak.

De valuta-oorlog in Duitsland. Vervolg v. pag. 3.

nale belangen uitgelegd. Deze economische roof van Duitsland moest onvermijdelijk de grondslag van het bestuur door de vier mogendheden ondermijnen, het geallieerde controle-mechanisme politiek verlammen en tenslotte onder de druk van de wereldpolitieke tegenstellingen tussen Oost en West tot eigenmachtig handelen van de beide machtsgroeperingen in hun Duitse invloedsgedebieden leiden.

De huidige toestand in Duitsland wordt iedereen onmiddellijk duidelijk, zodra men van de werkelijke oorzaken uitgaat en niet in de nevel van de politieke demagogie van de bezettingsmachten rondtast. De bakkeleisende „geallieerden” hebben in ge-

lijke mate schuld aan het tegenwoordige conflict, schuld aan hun valuta-oorlog. En het zou een politieke haarkloverij zijn, om op grond van de in Berlijn toegepaste methoden, de ene of de andere macht in sterkere of in geringere mate verantwoordelijk te stellen. We hebben in dit blad het staatskapitalistische karakter van de Sovjet-Unie reeds zo dikwijls belicht, dat we niet onder verdenking zullen staan, de Sovjet-Russische machtspolitiek in enig opzicht te idealiseren. Maar niemand moet zich verbeelden, dat de generaals Clay, Robertson en Koening thans in Berlijn niet even radicale blokkade-maatregelen zouden treffen, wanneer ze zich in de positie van maarschalk Sokolowsky zouden bevinden. Hoe paradox het ook is: in het Berlijnse conflict wordt juist volgens het beroemde woord van Clay reeds „zonder glacé-handschoenen” gestreden, het gaat hier om de voorrang in machtspolitieke belangen en slechts in de laatste plaats om de volledige verzorging van de burgerbevolking. De verwijzing naar „technische moeilijkheden” is niets dan een elendig bedrog wanneer men bedenkt, dat gedurende de laatste oorlogsmaanden onder veel ongunstiger omstandigheden dagelijks meer dan duizend vliegtuigen boven Duitsland cirkelden. Beide machts-groeperingen, USA—Engeland, zowel als de Sovjet-Unie, hebben immers in hun valuta-oorlog in het geheel geen belang bij een normale levensmiddelenvoorziening van Berlijn. Integendeel: beide gebruiken in het Berlijnse touwtrekken behalve propaganda-bluf ook doelbewust het brood als politiek drukmiddel, om de massa's kneedbaar te maken. Zij allen, de beheerders van de Anglo-Amerikaanse rozijsenbrommers en de Sovjet-Russische graanmakelaars, blazen thans als echte farizeërs de trompet voor de door hen gemonopoliseerde „humaniteit”. Wanneer echter morgen in de overhitte atmosfeer het beruchte „eerste schot” zou vallen, dan zullen zij weer, evenals in de lente en zomer van 1945, in koelen bloede hun superbombardements-vliegtuigen en Stalin-orgels zonder „technische moeilijkheden” op de woonwijken loslaten.....

(Wordt vervolgd.)

Bij Uitgeverij „De Vlam”

Postbus 7046, Amsterdam Z-II

zijn verkrijgbaar:

P. Aarts, De Arbeidersraden, geb. f. 3,90	
Idem, Gebrocheerd, deel I.	1,25
Idem, deel II.	2,-
Van Slavenmaatschappij tot	
A. smacht.	0,90
Inauguraal adres, een open brief aan	
alle hand- en hoofdarbeiders der	
wereld.	0,02
Spartacus en de verkiezingen ...	0,05

SPARTACUS

WEEKBLAD VAN DE COMMUNISTENBOND „SPARTACUS”

Redacteur
R. HULSMAN

Proletariërs aller landen, verenigt U!

Red. en Adm.:
postbus 7046 te Amsterdam-Zuid II.
Ab. p. kw. f. 1,50 bij vooruitbet. Uitg.
„De Vlam”, postgiro 168797 te A'dam

EEN MISLUKKING?

De oprichting van de Onafhankelijke Vakbeweging (O.V.B.) in Maart van dit jaar hebben wij begroet als een mogelijkheid, dat de Nederlandse arbeidersbeweging de eerste organisatorische stappen zou doen, om te komen tot vernieuwing van inzicht, strijd en organisatie. Dat betekende zeker niet, dat wij destijds bij het uitspreken van die hoop, alles op één kaart zetten, die van de O.V.B. Wij zagen er slechts één van de mogelijkheden in. Immers, de nieuwe posities waarin, als gevolg van de verregaande structurele veranderingen van het kapitalisme, de arbeiders de laatste tientallen jaren zijn komen te verkeren en die zich op buitengewone wijze na het einde van de tweede wereldoorlog openbaren, dwingen de arbeiders tot nieuwe vormen van verweer. En nieuwe vormen van verweer, waaronder wij dus verstaan een groeiend eendrachtig verzet van de arbeiders zelf vanuit hun basis, het bedrijfsleven, voeren op den duur onherroepelijk tot nieuwe vormen van organisatie. Dat kan in de aanvang voeren tot maar tijdelijk bestaande organisaties, zoals actie-comités van de gezamenlijk optredende bedrijfspersonelen, maar gaande weg moet dit leiden tot het inzicht, dat in de nieuwe komende strijd blijvende organisatie gewenst is.

Voor een deel is wellicht toch dit latente (sluimerend) inzicht de oorzaak van dat zoveel stakingen, uitgaande van de arbeiders, zelf na korte tijd terug vallen tot het overdragen van de leiding aan de door hen als blijvend geziene vakbeweging. Even zoveel malen als dit gebeurt, blijkt evenwel, dat zij daarmee niet alleen hun eigen wil en macht hebben afgestaan, maar ook dat deze vakbeweging in de linies van de klassenvijand staat, de staking en actie afbreekt en zich aansluit bij de georganiseerde kapitaal-macht. Dit inzicht moet dus wel uit de ervaringen, opgedaan in de klassenmaatschappij, groeien.

Dat vindt echter toch nog maar in stappen plaats. Niet overal gelijktijdig en ook niet ineens, tenzij in bepaaldelijk revolutionaire periodes. Van dit „niet

ineens” is de O.V.B. — evenals trouwens in de aanvang de Eenheidsvakbeweging, toenmaals E.V.B. — een typisch verschijnsel. Men voelde dat de oude organisaties geen eigenlijke klasseorganisaties meer waren en ging over tot het vormen van nieuwe. Maar de gehele klasse bezit dan nog niet de rijpheid van inzicht om radicaal te breken met de oude inzichten en structuur van organisatie en zelfs, diegenen die aan het nieuwe gaan werken zijn niet zover. Direct komt dat tot uitdrukking in het kiezen van de naam „vakbeweging”. Maar het blijft niet bij de naam. Ook het wezen van de nieuwe organisatie is met duizenden vezelen verbonden aan de traditionele begrippen. Met allerlei nuances treedt dat vanzelfsprekend aan de dag.

In de meeste gevallen is het duidelijkste symptoom van het nog niet principieel veranderde inzicht, dat ook de nieuwe organisatie is opgebouwd — hoe vreemd dat ook klinkt — van boven naar beneden. Zij die aan de top van de organisatie staan, de bestuurders of leiders, besturen en leiden het gehele organisme en dus ook de leden, die onbekwaam worden geacht om alles te overzien en aanvankelijk de adviezen, later de opdrachten van de leiding maar moeten volgen. Het is dus organisatie over de arbeiders, gebaseerd weliswaar op hun aantal, maar tegelijk op hun onmacht.

Onder de nieuwe maatschappelijke verhoudingen zijn voor de nieuwe klassebewegingen van de massa twee punten opvallend. Het eerste is, dat de organisatie van de strijd het bedrijf als grondslag moet hebben. Het tweede punt, dat echter eerst veel later aan de arbeiders duidelijk wordt is, dat van het zelf doen en het zelf in handen houden. Maar juist dat laatste is het wezenlijke. De kwestie van de organisatie per bedrijf gaat daarom makkelijker, omdat deze ontwikkeling ook ligt in de lijn van het kapitalisme. Organisatie van het economisch leven in het kapitalisme moet immers ook uitgaan van het bedrijfsleven en de plannen inzake Publiekrechtelijke bedrijfsorganisatie gaan daarvan dan ook

allen uit. Zo is het dus begrijpelijk, dat ook de oude vakbeweging, die zich onderdeel maakt van het georganiseerde kapitalisme, steeds meer neigt tot een organisatievorm, die uitgaat van het bedrijf. Maar verandert er verder niets, en dat is het geval met de oude beweging, dan is dit systeem alleen meer geschikt om de arbeiders te onderwerpen. Het is dus zaak, duidelijk onderscheid te maken tussen Onafhankelijke Bedrijfsorganisatie door de strijdende arbeiders zelf en Bedrijfsorganisatie over de arbeiders, ten einde hen in te schakelen in het georganiseerde kapitalisme. Dat laatste zal in de toekomst vooral een deel zijn van het streven naar Publiekrechtelijke Bedrijfsorganisatie, of duidelijker gezegd Staatsrechtelijke bedrijfsorganisatie. Waar het ons duidelijk is, dat de Staat een werktuig is van de heersende klasse, blijkt het, dat inschakeling in dit soort bedrijfsorganisatie betekent onderwerping van de arbeidersklasse aan net zich organiserende kapitalisme.

Wat wij dus willen zeggen is, dat we steeds in het oog moeten houden, dat van bedrijfsorganisatie zo maar door revolutionaire arbeiders geen ideaal kan worden gemaakt.

De ontwikkeling van de O.V.B.

Wanneer wij er kennis van nemen, dat het Landelijk Comité, van de O.V.B. dat wel gelijk mag worden gesteld met de landelijke leiding van die organisatie, bij zijn thans gepubliceerd ontwerp Statuten en Reglementen als naam van het nieuwe verbond voorstelt „Algemeen Verbond van Bedrijfsbonden”, dan kunnen wij dus, ook al verdwijnt het woord „Vakbeweging”, daarover op zichzelf niet geestdriftig zijn. De verdere kennisgeving van de inhoud van het ontwerp leert ons, dat de bedoeling van de leiding is van de O.V.B. een gewone vijfde vakcentrale te maken. Al hun vroeger gedane uitspraken, dat een dergelijk voor-nemen niet bestond, omdat daaraan niet de minste behoefte was en dat de O.V.B. in dit geval al bij voorbaat als een mislukking moest worden beschouwd, zijn daarmee teniet gedaan.

Als klink-klaarste bewijs daarvoor is aan te voeren, dat in art. 3 van de statuten wordt vastgelegd, dat de O.V.B.

zijn doel tracht te bereiken o.a. door ver-
tegenwoordiging in publiek- en priva-
rechtelijke organen, wanneer dit naar het
oordeel van de leden in het belang van de
werkers is. Het slot is slechts te zien
als een doekje voor het bloeden. Het
principe wordt daarmee in de statuten
vastgelegd. De publiekrechtelijke bedrijfs-
organisatie wordt dus aanvaard, plus ook
de „Stichting van de Arbeid”, waartegen
reeds in de E.V.C., bij de besprekingen
over het fusieplan met het N.V.V., van
revolutionaire arbeiderskant zoveel be-
zwaren rezen.

Het kan dan ook niet anders, of de
voorgestelde structuur van de organisatie
is daarmee in overeenstemming. Wan-
neer in aanmerking wordt genomen, dat
het bedoelde Landelijk Comité aan de
afdelingen alleen de gelegenheid geeft om
amendementen op deze voorstellen in te
dienen, dan wordt het overduidelijk, hoe
reeds nu wordt gepoogd, de wil der leden
te kneden. Laat „de leiding van de
O.V.B.” zich er bewust van zijn, dat dit
ontwerp, dat van de organisatie zoals
gezegd een doodgewone vijfde vakcentra-
le moet maken, voor werkelijk revolution-
naire arbeiders onaanvaardbaar is en dat
dezen met een gegeven recht van amen-
dering dezer voorstellen niet bevredigd
kunnen zijn. De gehele opbouw gaat van
boven naar beneden, reeds in het begrip
van de Bedrijfsbonden. Het nieuwe ver-
bond zou worden een verbond van be-
drijfsbonden. Deze bedrijfsbonden zijn lid
van het algemeen verbond. Daarbij komt,
dat aan verbondsbestuur en verbonds-
raad, welke laatste wordt samengesteld
uit vertegenwoordigers van de bedrijfs-
bonden, weer als vanouds allerlei machts-
posities worden verstrekt. Een weer-
standskas komt, als vanouds weer in
handen van een centrale instantie van
vijf personen. Op de plaatselijke organen
— en dat zal hoewel in dit stuk niet op-
geven, ook gelden voor de afdelingen
van de bedrijfsbonden — rusten in de
allereerste plaats weer **plichten** tegenover
de „bestuursinstanties”. Wij kennen het
lied en de wijs.

Verkeerde opzet.

Wij zijn er van overtuigd, dat het niet zo erg
gemakkelijk is een goed Statuut en reglement sa-
men te stellen. Wij allen zijn nog steeds zoekende
naar duidelijke omschrijvingen inzake strijd en or-
ganisatie op de grondslag van het zelf-doen der
arbeiders en aan grote massa's arbeiders gaat zelfs
het probleem nog voorbij, ondanks het feit, dat zij
er bij zelf begonnen aanges met de neus op gedrukt
worden. Maar des te meer is het noodzakelijk ons
er mede bezig te houden en er de arbeiders, die
zich revolutionair willen organiseren, ruimschoots
over te laten denken en praten. Maar ook die ge-
legenheid wordt niet geboden. Binnen enkele we-
ken, zomerweken, vacantieweken, moeten de
„amendementen” binnen zijn, op een statuut en een
reglement, waarvan ook het laatste beslist over de
principiële opbouw en dat rechten en plichten
positief vastlegt.

De gehele opzet is daarom verkeerd, omdat
boven alles behoefte bestaat aan een beginselver-
klaring, die duidelijk in het licht stelt, waarom de
nieuwe organisatie nodig is. Het totaal anders zijn
dan een vijfde vakcentrale, had dienen te worden
verklaard en dat had alleen kunnen plaats vinden,
door een beschrijving van de positie waarin de

Vervolg kolom 1 pag. 4

Publiek-rechtelijke Bedrijfsorganisatie

Het in het parlement ingediende ontwerp „Be-
drijfsorganisatie” heeft met onze opvattingen over
bedrijfsorganisatie der arbeiders alleen de naam
gemeen. De principiële betekenis die er achter
schuil gaat, de bedoelingen die de heersende klasse
er mee heeft, brengen de noodzaak mede, dat de
klassebewuste arbeiders zich daartegen met kracht
moeten verzetten. Immers de „spelregels” voor het
oplossen van de conflicten tussen het ondernemer-
dom en de arbeidersklasse, die nu nog langs de
weg van de „Stichting van de Arbeid” en het wet-
teluk niet vastgestelde College van Rijksbemide-
laars gaat, krijgt dan zijn wettelijke grondslag. De
nieuw te stichten organen, de Product- en Bedrijfs-
schappen en de Sociaal-Economische Raad zullen
mede tot taak hebben de tegenstellingen tussen
werkgevers en werknemers in georganiseerde ba-
nen te leiden. Worden de bedoelingen van de
wetgever volkomen verwezenlijkt, dan zal de strijd,
om loonsverhogingen en andere verbeteringen zich
voornamelijk binnen deze organen voltrekken.

In doodgewoon Nederlands wil dit dus zeggen
dat de staking, als wapen in de strijd, geheel uit-
gebaan zal worden.

Een andere en eigenlijk veel meer gewichtige
taak heeft men deze organen nog toegedacht. De
N.V. „De Nederlandse Staat” heeft reeds nu ver-
gaande bevoegdheden om in het organisatie- en
bedrijfsleven in te kunnen grijpen. Eensdeels gaan
deze bevoegdheden de heren echter nog niet ver
genoeg, anderdeels is de situatie zo, dat deze be-
voegdheden niet zijn gelegaliseerd, niet wettelijk
vastgelegd. Komt deze nieuwe vorm van bedrijfs-
organisatie tot stand, dan krijgen alle verordenen-
gen kracht van wet, kan men stakingen met een
beroep op de wet buiten de wet stellen en alle
andere draden van het bedrijfsleven in handen
nemen.

Deze bedoelingen komen nog duidelijker naar
voren, wanneer men de gedachte organisatie-vorm
toetst aan hetgeen „wie hiervoor schreven. Als be-
stuur zal optreden een Sociaal-Economische Raad,
welke zal bestaan uit ten minste dertig en ten
hoogste vijf en veertig leden. Twee derde hiervan
zal worden benoemd door erkende organisaties,
van werknemers en werkgevers; aan te wijzen door
de regering, terwijl het resterende derde deel door
de kroon zal worden benoemd uit personen, die
liefst zelfstandige deskundigen zullen moeten zijn.
Het nu aan de orde gestelde ontwerp bedoelt deze
algemene bedrijfsorganisatie, als het instituut voor
het bedrijfsleven in, het algemeen, in het leven te
roepen. De z.g. lagere organen, de product-, hoofd-
bedrijf- en bedrijfsschappen, zullen bij afzonderlijke

wet in het leven worden geroepen.

De productschappen worden gevormd voor
twee of meer groepen van ondernemingen, die ten
aanzien van bepaalde producten of groepen van
producten in het bedrijfsleven een verschillende
functie vervullen. We zullen dus b.v. kunnen krij-
gen een productschap bouwrijverheid, metaal-
nijverheid, kleding, voeding, enz.

De hoofdbedrijf- en bedrijfsschappen worden in-
gesteld voor ondernemingen, die in het bedrijfs-
leven een gelijke of aanverwante functie vervul-
len. Denkbaar is dus b.v. een bedrijfsschap „Han-
del”, waarin alles wat op handel betrekking heeft
wordt samengevat; een bedrijfsschap „Industrie” en
een bedrijfsschap van „Importeurs”. Dit wordt be-
doeld waar in het ontwerp gesproken wordt over
verticale en horizontale organisatie.

Deze product-, hoofdbedrijf- en bedrijfsschappen
hebben verordenende bevoegdheden, d.w.z. wat
deze organen besluiten, heeft kracht van wet en
alleen de Kroon kan deze besluiten vernietigen.

De bevolking heeft zich daar zonder meer bij neer
te leggen. Hier komt tot uitdrukking wat we in
onze vorige beschouwing reeds schreven. In schijn
komt men aan het verlangen tot medezeggenschap
door de arbeiders tegemoet, in werkelijkheid bindt
men de arbeidersklasse, des te steviger aan vaders-
taut en/of het groot-ondernemersdom. Immers, zou
men in het rompschans, de Algemene Bedrijfs-
organisatie en het bestuur, de Sociaal-Economische
Raad, met enige goede wil nog van paritaire (even-
redige) vertegenwoordiging kunnen spreken
(werkgevers 1/3, staat 1/3, arbeiders 1/3), in de
z.g. lagere organen — de reeds genoemde product-
en bedrijfsschappen — zijn de vakverenigingen als
„erkende vertegenwoordigers” der arbeiders in de
minderheid.

Waarbij de lezer voor ogen moet houden, dat
wij voorlopig voor „arbeidersselement” dezelfde
definitie aanvaarden, welke ook in het wetsont-
werp wordt aangenomen. Daar stelt men de „ver-
tegenwoordiging der arbeiders” gelijk met de „er-
kende organisaties”. Dat dit geen vertegenwoordig-
ing van de arbeiders betekent, is vanzelfsprekend.
We komen daar echter nog wel op terug. Maar
zelfs als we genoeg nemen met de gedachte „ar-
beidersselement” is gelijk aan erkende vakorganisatie,
dan nog is dit element in de lagere organen
in de minderheid.

In de hoofdbedrijf- en bedrijfsschappen zullen de
erkende werknemers- en werkgeversorganisaties
elk een gelijk aantal leden kunnen aanwijzen, uit-
gezonderd in die bedrijfsschappen, die uitsluitend
een economische taak hebben. Dan zal het „werk-

nersselement” in de minderheid dienen te zijn.
In de productschappen, die in het algemeen een
economische taak zullen hebben, zijn meer werk-
gevers vertegenwoordigd.

De besturen van deze colleges zullen ten minste
uit zes leden bestaan. In de hoofdbedrijf- en be-
drijfsschappen wordt de voorzitter door de bestuurs-
leden gekozen, al dan niet uit het bestuur. In de
productschappen wordt de voorzitter door de
Kroon benoemd. Aan deze voorzitter kan, bij af-
zonderlijke wet, z.g. opschortend veto-recht wor-
den verleend. D.w.z. wanneer een besluit zou wor-
den genomen waarmee de voorzitter (dus de
Staat) zich niet zou kunnen verenigen, dan kan hij
het in werking treden van dit besluit naar believen
opschorten. Waar deze product- en bedrijfsschap-
pen o.a. de bevoegdheid zullen krijgen, wettelijke
besluiten omtrent de lonen en arbeidsvoorwaarden
te nemen, en de arbeiders, zoals gezegd, in die
organen de minderheid zullen vormen, kan men
zich indenken, wat er van de „medezeggenschap”
der arbeiders overblijft. Nog sterker, dan dit tot
op heden het geval was, worden de arbeiders af-
hankelijk van de willekeur van Staat en groot-
ondernemersdom.

Werd dit ontwerp „Bedrijfsorganisatie” wet (en
daarover behoeft bijna geen twijfel te bestaan),
dan komen we zo langzamerhand, bijna onge-
merkt, op de meest democratische wijze, terecht in
de fascistisch-corporatieve staat. De neuzen in
onze „volksvertegenwoordiging” zijn reeds geteld.
Romme en zijn partijgenoten tonen zich hartstoch-
telijke voorstanders, wat geen wonder is, waar zij
als de geestelijke vaders van het huidige ontwerp
kunnen worden aangemerkt. De A.R. maakten ge-
durende de verkiezingscampagne propaganda voor
„Bedrijfsorganisatie nu”. — ook van die kant dus
weinig of geen tegenkanten. En waar „Het Vrije
Volk” als spreektrampet van de P. v. d. A. reeds
schreef, dit ontwerp „vrijwel” te kunnen aanvaar-
den, zal ook van die kant niet al te veel tegen-
kanting verwacht kunnen worden. Al is ons be-
kend, dat in de boezem van de P. v. d. A. nogal
scherpe tegenstellingen hieromtrent bestaan. Naar
buiten zal echter de „partij-discipline” wel over-
winnen blijken te zijn.

Doch dit alles kan ons feitelijk heel weinig in-
teresseren. Het laat ons betrekkelijk koud wat de
verschillende „grote” partijleiders zeggen, het voor-
naamsta is, hoe de arbeiders zelf reageren. Zij
dienen dan te worden ingelicht omtrent de nieuwe
aanslag, die op hen wordt voorbereid. Met deze
bescheiden poging hopen we daarin ons aandeel
te kunnen brengen en we zullen in een volgende
bijdrage deze poging voortzetten.

De valuta-oorlog in Duitsland

II

De politieke tragiek van het tegenwoordige con-
flict ligt minder in de blokkade-maatregelen, die
van het standpunt van de kapitalistische machts-
politiek volkomen „normaal” zijn, dan wel in de
met de valuta-oorlog direct epidemisch optredende
verwarring van de arbeidersklasse. De nationale
oplichting van de massa's viert in deze weken
triumfen, die ook door de arbeidersorganisaties, die
door de bezettingsmachten zijn toegelaten, worden
bevestigd. Daarbij moet worden vastgesteld, dat
politiek oordeelkundig niet-georganiseerde de te-
genwoordige toestand vaak veel objectiever beoor-
delen dan de in partij-politieke starheid en in leu-
gen-propaganda gedurende organisatie-functionar-
sen. De fanatieke S.E.D.-aanhangers verwachten
alle heil van de aftocht van de Westelijke ge-
allieerden en de straatredenaars van de S.P.D.
eisen met veel lawaai de ontruiming van Berlijn
door de Russen. Slechts weinigen begrijpen in dit
wild dooreenmenging van wens en werkelijkheid,
van gerucht en feit, dat het geloof, dat de aftocht
van deze of gene bezettingsmacht reeds een we-
zenlijke verbetering van de algemene (sociale)
verhoudingen zou brengen, even bedriegelijk is als
de illusie bij de intocht van de geallieerde troepen
drie jaar geleden. De uittocht van alle bezettende
mogendheden uit geheel Duitsland is natuurlijk ook
in het belang van de arbeidersklasse, maar een
nieuwe maatschappelijke orde kan eerst groeien
uit een politiek met een werkelijke socialistische
doelstelling, die door de producerende lagen zelf
moet worden begrepen en gevormd.

De aftocht van de bezettingstroepen wordt
steeds dringender tot en eis van de dag, opdat
eindelijk de sinds het einde van de Nazi-heer-
schappij noodzakelijke algemene politieke inven-
taris van Duitsland kan worden opgemaakt. De
grote politieke schoonmaak is dringend noodzake-
lijk in het belang van het socialisme, zij is echter
onmogelijk onder het bezettings-regiem. De toege-
laten organisaties staan tegenwoordig zonder uit-
zondering onder de bescherming van de overwin-
nende machten en zijn in hun activiteit meer of
minder gebonden aan de orders van de militaire
regeringen. In deze toestand, waarin alle politieke
partijen politiek afhankelijk zijn van de bezettings-
machten — (met als lichte begeleidingsverschijn-
sel de extra toewijzingen aan top-functionarissen)
— is vooral de socialistische beweging op een dood
spoor geraakt. Zij kon tot nu toe niet de politieke
balans van haar verleden opmaken, kon niet tot
opheldering over, haar wezenlijke taak komen,

want elke poging tot een verhelderende discussie
wordt sinds jaren beheerst en onderdrukt door de
imperialistische tegenstelling West-Oost. Het
ideologische ontwikkelingsproces van de massa's,
zonder welke een nieuwe oplossing van het socia-
lisme eenvoudig niet mogelijk is, wordt thans in
de S.E.D. en S.P.D. verlamd door de bevoled
„tactieken” en parolen van een bureaucratie, die
zich op gewetenloze wijze met de politiek van deze
of gene bezettingsmacht identificeert. Juist in deze
weken van de valuta-oorlog blijkt het noodlottige
dieptepunt van de socialistische beweging uit het
fanatisme, waarmee de officiële woordvoerders als
tolken van de militaire regeringen optreden. De
Plek-Litke's en Schumacher-Neumann's zijn on-
danks al hun tiraden over „vrijheid” en „volks-
democratie” van socialistisch standpunt gezien niets
anders dan Quislings, want zij hanteren de zweep
voor de uitbuitingsplannen van het anglo-ameri-
kaanse imperialisme en het Russische staatskapi-
talisme in Duitsland. Deze politieke prostitutie kan
thans door niets meer worden verontschuldigd,
noch door onwetendheid, noch door de onduide-
lijke situatie. Bij de aftocht van de overwinende
machten zal ook direct zichtbaar worden, dat de
socialistische massa-organisaties slechts marionet-
ten zijn, die onder de druk van de bezettings-
machten geweldige zijn opgeblazen en die in de
atmosfeer van een grotere politieke bewegingsvrij-
heid reddeloos in stukken moeten springen. De op
handen zijnde politieke schoonmaak zal daarom
onvermijdelijk een onstuimig verloop nemen, want
het gehele gilde van de door het bezettingsregiem
gecorrumpeerde S.E.D. en S.P.D.-politici moet
dan uit de socialistische beweging worden wegge-
jaagd.

In de noodzakelijke politieke her-oriëntatie van
de arbeidende massa's kunnen de S.E.D. en S.P.D.
— dat blijkt nu al heel duidelijk — geen wegwij-
zers zijn. Zij treden thans immers nog slechts op
als de bevelen van de militaire gouverneurs en
zullen morgen met de staatspolitieke verantwoor-
delijkheid voor het stelselmatige binnenhalen van
de herstel- en uitbetalingen zijn belast. Zij noemen
dit „werkelijkheidspolitiek”, wat het ook is —
maar een werkelijkheidspolitiek in het belang van
de kapitalistische grote mogendheden! Een „wer-
kelijkheidspolitiek”, waarvan de elementaire grond-
slag het herstel van het Duitse kapitalisme op
„staats-socialistische” grondslag is en die daarmee
tot de volledige compromittering van het socialisme
leidt. Tenslotte moet ook tegenwoordig elke „so-
cialistische staatspartij”, omdat ze onder de druk
vna het bezettingsregiem geen baas over haar polie-
tische besluiten is, onvermijdelijk neofascistische
stemmingen kweken.

Socialistische werkelijkheidspolitiek echter moet
zich duidelijk van de bezettingspolitiek afwenden,
als ze niet tot de handlanger van de imperialisti-
sche belangen wil worden. Voor de socialist wordt
verantwoordelijke medewerking zinloos, wanneer
deze, zoals thans, zonder prijsgeving van de totale
socialistische belangen niet meer mogelijk is. Het
socialisme kan ook de wereldpolitieke ontwikkeling
alleen beïnvloeden door internationale samenwer-
king van de socialistische bewegingen van alle mo-
derne landen, maar nooit door de nationale koers
van de aansluiting aan het een of andere kapitalis-
tische machtsblok. Socialistische werkelijkheidspoli-
tiek moet zich daarom thans afzijdig houden van de
imperialistische conflicten en handelingen en
mag geen partij kiezen voor deze of gene machts-
groepering. Dat kost weliswaar ambt en waardig-
heid en soms zelfs de legaliteit. Maar de arbeiden-
de massa's in Duitsland blijft in de tegenwoordige
toestand in het geheel geen andere keus over: Of
met de aan de bezettingspolitiek onderworpen par-
tijen steeds dieper in het slop van nationale oplicht-
sing en staatskapitalistische experimenten te ge-
ken — of door een grondige zelfkritiek en nieuwe
bezinning het uitgangspunt te bereiken voor een
werkelijk socialistisch-internationale politiek! Hier
moet ieder een besluit nemen, want wie de koers
van de beide „socialistische” partijen in Duitsland
zonder kritiek en tegenstand meemaakt, maakt zich
mede schuldig aan deze politiek van agressie! Nie-
mand kan zich vrijpraten door te zeggen, dat de

Vervolg op pag. 4

ORAN ROES

voorgesteld”.....

„Vele ouderen uit de Partij van de Arbeid, de
vroegere sociaal-democraten, zullen zich nog wel
de bekende wijssjes herinneren „Oranje boven! Alle
socialen in de harington” en het hossen onder het
zingen van „Hop, hop, hop! Hang de socialisten
op!”

Ja, er is wel veel veranderd! Die socialisten,
die volgens de Oranjeklant opgehangen moesten
worden, zijn nu zelf de grootste Oranjeklanten. De
socialisten, die met hun intrede in het parlement
de revolutionaire klassestrijd opgegeven hadden
en steeds verder de weg naar het reformisme op-
gingen, zijn een onderdeel geworden van het ge-
hele kapitalistische stelsel. In de situatie, waarin
het West-Europese kapitalisme verkeert, zijn ze
zelfs een onmisbaar element geworden. De inkrim-
ping van het verbruik en de opvoering van de
productie, zo noodzakelijk voor het herstel van
het kapitalistisch bedrijfsleven, vraagt een streng
geleide loon- en prijspolitiek, die het beste door-
gevoerd kan worden, door die vooraanstaanden
in het politieke leven, die nog het vertrouwen der
arbeiders hebben. En daar de macht van de tradie-
tie taai is, en het vinden van nieuwe wegen voor
de ontwikkeling van een eigen klassemacht der

arbeiders uiterst moeilijk, hebben de oude sociaal-
democraten nog vat op de massa's.

De drang naar medezeggenschap, zoals die na
de oorlog bij de arbeiders is gegroeid, als gevolg
van een, zij het nog vaag, bewustzijn, dat de ar-
beiders zelf iets te zeggen moeten hebben over de
productie, wordt door hen handig in veilige banen
geleid.

Immers, de z.g. medezeggenschap bestaat in de
praktijk in het vertegenwoordigd zijn van vakver-
enigingsleiders in organen als „Stichting van de
Arbeid” en dergelijke organen. In deze organen
onderhandelen de „vertegenwoordigers” der arbei-
ders met de ondernemers over de vraag, hoever
zij kunnen gaan in de uitbuiting der arbeiders. Het
is dan ook te begrijpen, dat een arbeidersbeweging,
die zo nauw verbonden is met het kapitalistische
stelsel, zich verknocht voelt aan een van de attri-
buten van dit stelsel, n.l. het koningschap.

We weten allen, dat, hoewel het vorstendom
stamt uit een voor-kapitalistische periode, de be-
tekenis van het vorstendom een geheel andere is
dan vroeger. De vorstenhuizen, die de storm van
de burgerlijke revoluties tegen het feudalisme heb-
ben overleefd, zijn, economisch gezien, zelf groot-
kapitalisten geworden. De Koningin is een def

meest vermogende vorstinnen ter wereld.

De moegewerkte, ontberende arbeidersklasse
mag zich vergapen aan middeleeuwse pracht en
praal van een Vorstenhuis.

Het kapitalisme roept de middeleeuwen te hulp
voor haar massa-begoocheling. Het Nederlandse
kapitalisme kan zich verheugen, dat het nog een
vorstenhuis bezit, zodat het de arbeiders een af-
wisseling kan geven in haar grauwe bestaan en
door een feest van kleur en licht kan doen ver-
geten, in welk een ellende de heersende klasse haar
gestort heeft.

Duizenden arbeiders maken in deze dagen over-
uren, tonnen gelds zijn uitgegeven voor verlichting
en versieringen. Harde gulden, die gewonnen zijn
uit de arbeid van de werkende klasse en nu in
enkele weken verbrast worden.

Wie praat er nu nog van sober leven en hard
werken? Wie praat er nu nog, dat de arbeiders
minder vaak de bioscoop mogen bezoeken en be-
zuinigingen moeten? Verleden jaar stonden de kraan-
en vol van. Een week mogen de arbeiders zich te
buiten gaan aan de ranje-roes. Daarna....
geldt weer het oude devies, hard werken, sober-
heid.

De jenever vloeit rijkelijk, maar de Oranje-roes
richt zich niet meer tegen de „socialen”. Maar dat
ze zich in werkelijkheid richt tegen de gehele ar-
beidersklasse, dat beseffen helaas nog maar zeer
weinig.

Een mislukking? Vervolg van pag. 2
arbeidersklasse verkeert en de taken waarvoor zij zich ziet gesteld.

„Behartiging van de stoffelijke en geestelijke behoeften der werkers”, dat is een frase, die we overal kunnen terugvinden; bij elk vakverbond, tot het vroegere Arbeidsfront toe. „Waarheid en eerbiediging van de menselijke persoonlijkheid en afwijzing van elke vorm van stoffelijke en geestelijke dictatuur” zijn eveneens frasen! Niet, omdat het niet mooi zou zijn, maar omdat allen zeggen dit te willen.

„Wat is verder „socialistische ordening”? Wat is de „gemeenschap in wier handen de productie-middelen moeten worden „gelegd”. Door wie moet dit gelegd worden? Door de arbeiders? Maar die moeten niets in handen van anderen leggen. Zij moeten alles in eigen handen nemen.

Hoe moet de opbouw zijn?

Er bestaat minder behoefte aan een vastleggen van de rechten en plichten van de „instanties”, waar het nieuwe nog zozeer moet groeien, als aan het uitwerken van de hoofdlijnen, waarlangs in de naaste toekomst moet worden gewerkt. Stellen wij dus voorop, dat eerst een duidelijke verklaring moet worden gegeven van het begin van een nieuwe arbeidersbeweging, hetgeen dus wil zeggen het werkelijke beginsel. Daarnaast moet de organisatie in haar hoofdlijnen worden getekend. De rest kan voorlopig van congres tot congres gebeuren.

Er moet geen vrees bestaan, dat andere organisaties, die n.b. principieel in de vijandelijke kampen staan, met verwijten kunnen komen, dat alles nog niet is gereguleerd. Een begin, is een begin en niet meer.

Uitgezet moet dus worden, hoe het georganiseerde kapitalisme nieuwe strijd- en organisatievormen voor de arbeidersklasse nodig maakt, omdat de oude organisaties zich inschakelen in het kapitalistische kaderwerk. De zelf-actie van de arbeiders begint vanuit het bedrijf. De eigen-organisatie van de arbeiders vindt dus ook haar basis in het bedrijf. Deze eigen organisatie van de arbeiders in ieder bedrijf, moet zich langs allerlei wegen tot breder organisatie verheffen, maar steeds moet daarbij het principe van het zelf-doen en het zelf beheersen langs de primaire bedrijfsorganisatie gehandhaafd blijven.

Zo zien wij voor de naaste toekomst een drietal vormen van arbeiderssamenwerking als noodzakelijk. Zij zijn: 1. Een federatie van plaatselijke bedrijfsorganisaties; 2. Een federatie van bedrijfsorganisaties uit dezelfde taak van bedrijf landelijk; en 3. Een landelijke algemene federatie van (let wel) de primaire bedrijfsorganisaties.

Is de O.V.B. nu als een mislukking te zien? Neen, want de groei naar het nieuwe gaat nu eenmaal met vallen en opstaan en indien in de O.V.B. voor het nieuwe gestreden zal worden, dan gaat daarvan niets verloren, zelfs niet wanneer overhoop de O.V.B. er bij zou verdwijnen. Het uitdragen van de nieuwe ideeën zal te zijner tijd steeds vruchten dragen, want de maatschappelijke verhoudingen zullen dit alles steeds weer en steeds sterker aan onze klasse opdringen.

Maar, gezegd moet worden, dat ook al begrijpen wij alle moeilijkheden waarvoor de huidige „leiders” van de O.V.B. staan, zij van de nieuwe tijd en de nieuwe eisen weinig hebben begrepen en daardoor werd dit ontwerp zeker een mislukking. Hopen wij, dat de arbeiders daarover ook zo zullen denken en betere beslissingen zullen nemen.

Valuta-oorlog in Duitsland. Vervolg van pag. 3

tegenwoordige toestand niet duidelijk genoeg gekend is. Op onduidelijke wijze zijn de beide partijen handlangers van de imperialistische machten. Zeker, onder de in Berlijn en in de Oostelijke Zone heersende omstandigheden kunnen niet altijd klare besluiten worden genomen. Maar een ieder, zo moeten bedenken, dat hij zich niet aan deze verantwoordelijkheid kan onttrekken.

Onderschrift van de redactie.

Wij hebben het voorgaande artikel, verschenen in een Duits revolutionair blad, afgedrukt om de stem van Duitse kameraden over de Berlijnse crisis te doen horen. Wij verheugen ons over de duidelijke stellingname tegenover de beide imperialistische machten en hun handlangers, de erkende „socialistische” partijen. Deze Duitse kameraden hebben zich blijkbaar niet laten vangen door de bedriegelijke leuzen van „democratie en vrijheid” of van „de enig werkelijke democratie”, ook wanneer deze leuzen uit de monden van z.g. „arbeidersvrienden” worden herhaald. Zij verwarren niet de „socialistische” frase met de werkelijke socialistische doeleinden. Wij kunnen slechts hopen, dat deze klare stem middelen zal vinden om zich nog duidelijker en krachtiger dan tot dusverre in en buiten Duitsland te doen horen.

Aan de andere kant voelen wij ons toch ook weer genoodzaakt een paar opmerkingen te maken over zwakke punten in de bovenstaande uiteenzetting.

Wat ons bovenal treft, is de nadruk die wordt gelegd op de bezetting van Duitsland door buitenlandse troepen, alsof hier de verklaring zou liggen voor het ontbreken van een socialistische beweging. Ook al laten de Duitse kameraden zich niet inschakelen in één der beide imperialistische fronten, ook al laten zij zich niet verleiden één der beide bezettende machten uitsluitend verantwoordelijk te stellen, toch schijnt in hun ogen de bezetting als zodanig het grote struikelblok te vormen voor een socialistische ontwikkeling. Zij zouden eens naar andere landen, moeten kijken. b.v. naar Nederland, dat ondanks het ontbreken van een militaire bezetting, op onduidelijke wijze in het anglo-Amerikaanse blok is ingeschakeld. De invloed der imperialistische machten strekt zich thans veel verder uit en dringt veel dieper door dan de positie der bezettingslegers, die voornamelijk gewapende voorposten zijn, die de veel dieper liggende belangen moeten beveiligen. Duitsland wordt bezet gehouden, alleen omdat het het terrein is waar de beide imperialistische machten elkaar ontmoeten. Maar met of zonder bezettingsleger wordt het gehele economische, sociale, politieke en culturele leven steeds meer doordrongen van de Amerikaanse, Britse of Russische kapitalistische invloeden. Een „ahtocht der bezettingsmachten”, denkbaar als hij onder de tegenwoordige verhoudingen is, zou aan deze toestand geen einde maken. Hij zou stellig gepaard gaan aan een verschuiving in het evenwicht tussen de beide imperialistische machten. Maar hij zou zelfs niet het kleinste gebied in Duitsland bevrijden van de kapitalistische doordringing.

Overal, in het niet bezette Nederland, Frankrijk, Scandinavië, in Engeland, in Amerika, in Rusland, overal kan men constateren, hoe in deze landen de officiële socialistische partijen bewindvoerders voor de kapitalistische en imperialistische belangen zijn. Het ontbreken van een bezettingsleger heeft hier niet het tot stand komen van een werkelijk socialistische massapartij mogelijk gemaakt. In het „vrije” Duitsland vóór Hitler was het niet anders. De toenmalige S.P.D. was niets anders dan een instrument van het toenmalige Duitse kapitalisme.

De gebondenheid van de tegenwoordige S.P.D. en S.E.D. aan kapitalistisch-imperialistische belangen is dus geen bijzonder geval, voortvloeiende uit de militaire bezetting van Duitsland, maar is een algemeen verschijnsel, dat sinds 1914 aan vrijwel alle „socialistische” partijen kon worden waargenomen. De oorzaak hiervan is, dat de „socialistische” partijen zijn gegroeid tot enorme apparaten, die de ideologische beheersing der massa's vanuit een bureaucratisch centrum tot stand hebben gebracht en die deze nu trachten te voltooien door de overname van de staatsmacht die hen in staat moet stellen deze overheersing op politiek-economisch gebied uit te breiden. (Van deze kant gezien is het zelfs niet geheel en al juist, deze partijen alleen als handlangers van (vreemde) kapitalismachten te beschouwen).

In elk geval ligt de oplossing voor de arbeiders niet in een schoonmaak der leidersapparaten, of zelfs in nieuwe partijvorming, maar in hun ideologische vrijmaking. Het uitgangspunt voor dit proces ligt in het besef, dat het hart der samenleving klopt in de bedrijven, waar de collectieve arbeid de grondslag legt voor het voortbestaan en de ontwikkeling der maatschappij. Machtiger dan de Grote Drie zijn de miljoenen die de wapenen en werktuigen smeden, zodra ze leren hun eigen arbeid niet op commando van boven, maar voor eigen doeleinden aan te wenden. Machtiger dan alle officiële partijen zijn deze miljoenen, wanneer zij hun denken bevrijden van geestelijke over-

Het vrije woord bij de Vlam

„Drie uur”, verklaarde de voorzitter, „Drie uur had de vergadering in het Vlamkamp, naar de woorden van Sam de Wolf, met aandacht geluisterd”, inclusief z'n geestigheden. Wilt u er enige van horen om mee te genieten en te lachen of misschien te.....glimdachen?.....en hij wou me eens aan de tand voelen, maar ik zeg, dat zal je niet lukken, want ik heb kunsttanden.....”.....en de voorzitter heeft het gehad over de figuur van Sam de Wolf, maar daar had hij het niet met m'n kleermaker over moeten hebben, want die is er minder over te spreken.” Als een debater wil beginnen met spreken vraagt hij hem nog gauw even een beetje vuur voor zijn pijp. Alles heel grappig en heel amusant voor de vergadering.

Alles zou dan ook tot aan het eind heel grappig zijn verlopen indien niet op deze stralende zomerdag een wolkje aan de hemel was verschenen dat zowel de Wolf's faam als zijn humeur enigszins verduisterde. Hij had het vanaf het podium waarop hij sprak reeds opgemerkt, want tegen de voorzitter had hij gezegd: „Nou zal je es wat horen.” En dat was waar, hij hoorde wat. De slaperige vergadering werd namelijk opgeschrikt, toen ze van een der debaters moest vernemen, dat de politieke gedragingen van S. de Wolff allesbehalve in overeenstemming waren met de inhoud en betekenis van het onderwerp, „Honderd jaren Communistisch Manifest”, waarover Sam sprak. Hem werd gevraagd of het „Proletariats aller Landen Verenigt U!” in overeenstemming was met het stemmen voor oorlogscredieten, zoals de S.D. partijen in de oorlog van 1914 gedaan hadden. (Dat waren in Nederland geen oorlogscredieten, mobilisatie-credieten”, interumpende Sam). Of hij aan de kant van Liebknecht had gestaan of aan de kant van de Sociaal-democratie, toen eerstgenoemde als eenling in de Duitse Rijksdag tegenstelde? Of hij aan de kant van Liebknecht en Luxemburg had gestaan toen de Sociaal-democratie hen liet vermoorden? Of hij..... maar dat was te erg. Wat had dat nou met de inhoud van het Communistisch Manifest te maken. De voorzitter ontnam deze onbehoorlijke debater, waarvan „je eens iets zou horen” het woord.

heersing en het richten naar hun eigen, verbonden belangen, de levensbelangen der ganse mensheid. Daarom moeten we onze aandacht richten op de ontwikkeling van het denken van deze massa. Dit denken ontwikkelt zich niet door de ahtocht van bezettingslegers, die weer mogelijkheden voor nieuwe kapitalistische en imperialistische politiek zou scheppen. Het ontwikkelt zich naar aanleiding van het eigen, gezamenlijke optreden in acties voor eigen doeleinden, die zich tegen ieder kapitalistisch of „socialistisch” overheersings-streven keren. Omgekeerd geeft het perspectief en daardoor kracht en uitbreiding aan nieuwe acties.

Het komt ons voor, dat bij acties, zoals die nog korte tijd geleden, dus in de bezettingstijd, door de arbeiders uit het Roergebied werden gevoerd, propaganda voor zodanig eigen optreden, met eigen organisaties, op de grondslag van het bedrijfsleven, van positieve waarde kan zijn.

11 SEPTEMBER 1948

PRIJS 12 CENT

8e Jaargang No 36

SPARTACUS

WEEKBLAD VAN DE COMMUNISTENBOND „SPARTACUS”

Redacteur
R. HULSMAN

Proletariats aller landen, verenigt U!

Red. en Adm.:
postbus 7046 te Amsterdam-Zuid II.
Ab. p. kw. f. 1.50 bij vooruitbet. Uitg.
„De Vlam”, postgiro 168797 te A'dam

Verscherping van Tegenstellingen

Met de toetreding van de linker-vleugel van de Partai Sosialis, de Indonesische Socialistische Partij, onder leiding van Sjarafoeddin tot de communistische Partij, is een nieuw stadium ingetreden in de ontwikkeling in Indonesië.

Het verbreiden van het communistische front duidt in werkelijkheid op de verscherping van de tegenstellingen in de Republiek zelf en daarmee vanzelfsprekend eveneens op die tussen de Nederlandse Regering en de Republiek.

Direct bij het uitroepen van de Republiek in 1945 waren die tegenstellingen reeds aanwezig. De Republiek kwam tot stand door het revolutionaire optreden van de massa. De arbeiders georganiseerd in de Barisan Boeroeh Indonesia die het gehele bedrijfsleven overkoepelde, namen de bedrijven in eigen beheer; de boeren georganiseerd in de Barisan Tani Indonesia, de Indonesische Boerenbond, gebruikten de grond van de oude cultures der Nederlandse koloniale ondernemingen, om voedingsgewassen voor eigen gebruik te telen.

In een land als Indonesië echter, dat eeuwen lang onder de druk van het koloniale kapitalisme geleefd heeft, is de sociale strijd niet denkbaar zonder de nationale bevrijdingsstrijd.

De strijd om de nationale zelfstandigheid, voornamelijk voortkomend uit de behoeften der Indonesische ambtenaren en intellectuelen, gaat gelijktijdig met de sociale van de arbeiders. De ambtenaren en intellectuelen, voornamelijk georganiseerd in de Partai Sosialis, onder leiding van Sjahrir, hadden evenals de arbeiders, het grootste belang bij het handhaven en sterker worden der Republiek. Hun streven was naar de leiding van de Republiek en daarmee dus de onderdrukking van de macht van de arbeiders en boeren. Daarom waren de Sjahrirs tot onderhandelen met het Nederlandse kapitaal bereid en waren zij bereid tot compromissen.

De nationale revolutie eiste een centraal machtsapparaat en de regering ging al spoedig er toe over, door de instelling van een uitgebreid ambtenarendom, de

in beheer genomen bedrijven te nationaliseren. De ontwikkeling gaat dan steeds verder in de richting van de afbraak der sociale revolutie. De S.O.B.S.I., het vakverbond der arbeiders, wordt onderdeel van het Wereldvakverbond; de ondernemingen worden aan de vroegere eigenaars teruggegeven; iedere zelfstandige arbeidersmacht wordt kapotgemaakt. De voornaamste leider van het Volksfront Tan Malakka wordt ontvoerd.

Intussen zit ook de Nederlandse regering niet stil. Terwijl de onderhandelingen met de republikeinse leiders slepende worden gehouden, concentreert ze haar troepen, maakt militaire voorbereidingen en zet in 1947 haar „politieele actie” in. Het militaire machtsapparaat ondersteunt de politiek, die onder het mom van een federale regering der Indonesiërs, toch het Nederlandse gezag in Indonesië wil herstellen.

De overeenkomsten, tot stand gekomen onder de druk der militaire dreiging en omdat de nationalistische leiders zich niet kunnen veroorloven de vriendschap der Nederlanders te verspelen, hebben de Republiek op een klein gebied teruggedrongen, zodat haar praktisch geen mogelijkheden meer blijven.

Drie jaar geleden trilden de luchten van de roep Merdeka! Een miljoenenbevolking, door de vonk der vrijheid aangestoken, kwam in beweging en vocht voor zijn rechten. 100 % Merdeka! Volledige onafhankelijkheid was de leuze! Maar de Sjahrirs dachten er anders over. Al onderhandelende versjacherden ze de revolutie der Indonesische massa's.

Maar het verlangen naar 100 % Merdeka is in de bevolking nog niet gedoofd. Het gaat nu in wezen om alles of niets. Indien geen 100 % Merdeka verkregen wordt, blijft Indonesië onder het Nederlandse gezag, onder het Nederlandse en internationale imperialisme. Of er nu interim-regeringen gevormd worden, of er nu vijf of zes of nog meer Indonesiërs in z'n regering zitten, het uiteindelijk gezag berust in Nederland en daar gaat het om.

Het toetreden van de linkse vleugel der socialistische partij onder Sjarafoeddin tot

de communistische partij, dat gevolgd is door de jeugdorganisatie Persindo, wijst er op, dat de bevolking de hoop op de 100 % Merdeka niet heeft opgegeven en naar nieuwe wegen zoekt. Ook het losmaken van de SOBSI uit het Wereldvakverbond staat daarmee in verband. Het zijn de bewijzen van de weerstand die de Sjahrirs en Hatta's bij de bevolking vinden.

De tegenstellingen verscherpen zich. Hoe de strijd zal verlopen, hangt af van de situatie in de overige wereld, en in hoeverre ook de Nederlandse arbeiders zich hun plaats bewust zijn.

OM DE DINGEN DES VLEZES

Niemand van ons zal verwachten, dat wij ons speciaal zullen bezig houden met het verdedigen van de slagersbelangen. De heren slagers hebben evenals de koebakkers en andere middenstanders een gouden tijd beleefd. Wij kunnen ze hier in Holland werkelijk niet als vleesarbeiders beschouwen.

Maar evenmin gaan we met burgersmans gekanker meedoen alsof het aan die dikke bodies, in nieuwe glimmende auto's toerende, ligt, dat het volk van het land van dikke, vette koebeesten zo goed als geen vlees op tafel krijgt.

En wanneer we ons dan ook al niet geroepen voelen, ons aan te dienen als de verdedigers van middenstandsbelangen, dan wil dat verder ook niet zeggen, dat we met opzet een andere kant uitkijken, als een deel van de Nederlandse bevolking in oppositie komt tegen een systeem, waardoor wij tenslotte allemaal gedupeerd worden.

Van de oorzaak der ontevredenheid en de manier, waarop die zich uit, interesseert ons de laatste meer dan de eerste. De slagers verlangen het opheffen van de vleesdistributie, trouwens de veeboeren kennen dezelfde wens. Er is slachtvee voldoende wanneer er maar flinke prijzen voor worden betaald! Maar tegen de door de regering vastgestelde prijzen leveren de boeren niet af en beschikken dus ook de slagers niet over — let wel — ge-prijszet-vlees, wat nog hiet wil zeggen.

Vervolg op pag. 4